

Trettioandra söndagen – vakna och vaka!

Vissa människor tycks gå halvsovande genom livet. Som kristna har vi inte tid till det. Vi har fått denna tid här på jorden för att vaka och be, för att ta emot Guds nåd och utträta det som han förväntar sig av oss. I dagens kollektbön bad vi just om det: ”driv bort ifrån oss allt som skadar oss, och låt oss utan hinder till kropp och själ, i frihet göra det som du har berett åt oss.” Synden gör oss ofta handlingsförlamade och likgiltiga, så att vi sover oss genom livet utan att ta ställning, utan att engagera oss. Påven Franciskus talar ibland om ”likgiltighetens globalisering”. Allt gör detsamma. Även om man inte begår svåra synder, så gör man ingenting annat heller. Sven Stolpe beskrev lite elakt någon så här: ”det fanns inget ont i honom, men ingenting annat heller.” Tragiskt, men ofta sant.

Hur skall vi då undgå att fastna i likgiltighetens garn och bli en karikatyr av oss själva? Evangeliets slutord kan bli en sådan trumpetstöt som väcker oss till eftertanke och nytt liv: ”Håll er därför vakna. Ni vet inte när dagen och timmen är inne” (Matt 25:13). En gång tar livet slut. En gång kallas vi inför vår Herre och Domare för att avlägga räkenskap. Då vore det tragiskt om vi inte ens hade börjat leva utan bara vegeterat i likgiltighetens sumpmarker, visserligen med en mobil i handen. I fastetidens början sade påven Franciskus: ”lägg undan mobilen och ta Bibeln i stället.” Den uppmaningen passar utmärkt också nu, när kyrkoåret går mot sitt slut och vi skall begrunda vårt eget livs slut.

I evangeliet ser vi tydligt skillnaden mellan dem som är förståndiga och oförståndiga. Det är lite svårare att se på sig själv och bedöma till vilken grupp vi själva hör. Jesus kan hjälpa oss att se klarare. Han ser ständigt på oss, med oändlig barmhärtighet, men också med vemod och sorg när han ser vår likgiltighet. Om vi vänjer oss åt att låta Jesu kärleksfulla blick vila på oss och följa oss, kan situationen förändras radikalt. Om vi börjar vakna upp ur vår sömn och inse hur älskade vi är, kan allt förändras, steg för steg. Vi har alla en längtan efter att vara oändligt älskade. När det då börjar gå upp för oss, att Jesus ständigt vill komma in i vårt liv för att visa oss sin kärlek, då vill vi också vara vakna och ta emot honom. De kloka flickorna i evangeliet hade förstått att man måste vara beredd, på hugget, pigg och vaken när Brudgummen kommer. Och han kommer i varje ögonblick, så länge det finns något som heter ögonblick, så länge tiden varar. Ordet ögonblick kan lära oss mycket. Jesu blick vilar alltid på oss. Jesu ögon följer oss, varje steg vi tar, varje ord vi säger, varje tanke vi tänker. Därför är varje ögonblick något nytt, något spännande och oåterkalleligt. Nu eller aldrig. Det kommer aldrig tillbaka. Men Jesus kommer alltid tillbaka.

Vi måste lära oss att fånga ögonblicket i flykten. Här och nu ser Jesus på oss och har berett något åt oss för att vi genom att göra det skall visa honom vår genkärlek.

Vi talar om förberedda gärningar, som liksom bara ligger och väntar på oss för att vi i full frihet och glädje skall plocka upp dem och sätta dem i verket. Nåden att göra dem kommer från Herren, som också ger oss kraften att utföra dem utan någon förtjänst från vår sida. Allt är nåd, men vi måste vaka, vakna till, vara kloka och vaka i bön. Vi får inte sova bort all tid och fylla alla ögonblick med allt slags tjafs. Den gamla människan i oss, den oförståndiga flickan, älskar allt vad tjafs heter. Världen är expert på att hitta på nya former av tjafs. Därför behöver vi denna trumpetstöt och väckarklocka, så att vi inte drunknar i tjafs.

Egentligen är varje ögonblick en valmöjlighet mellan Gud och tjafs. Men eftersom vi ofta går halvsovande genom livet märker vi det inte. Därför måste kyrkan ibland ryta till liksom Herren själv: Vakna, vaka själ och bed, en dag kan det vara för sent, en gång finns det ingen tid mer, inga ögonblick mer. Då börjar vi kanske ropa som de oförståndiga flickorna: ”Herre, herre, öppna för oss” (Matt 25:11). Men risken finns också att vi sover så djupt att vi inte ens då vaknar till. Därför är det så viktigt att alltid leva i denna heliga vaksamhet och vishet, som gör att vi låter oss betraktas ständigt av den Brudgum som vill göra något underbart av vårt liv och ge oss den glädje som ingen kan ta ifrån oss. Redan nu får vi provsmaka himmelrikets glädje och fullhet i sakramenten. Redan nu får vi i varje ögonblick överrumplas av hans vishet. ”Strålande och oförgänglig är visheten... Att ha henne i tankarna är den högsta klokhet, och den som ligger vaken för hennes skull är snart utan bekymmer” (Vis 6:12, 15).

Än har vi tid att upptäcka den vishet som gör livet lätt och bekymmersfritt, korsets heliga vishet. Paradoxalt nog är det bara den som kan ta ifrån oss alla sorger och bekymmer, som annars tynger oss och vår väg genom livet. Visheten trollar inte bort livets alla problem och utmaningar, men den lär oss att hantera allt utifrån vår djupa relation till Jesus. Han har tagit på sig korset för vår frälsnings skull och uppstått till det eviga livet för att bereda plats för oss i den eviga härligheten. Ju mer vi blir hemmastadda i detta påskens mysterium och dess vishet, desto bättre kan vi tillgodogöra oss livet i all dess sorg och glädje. Därför måste vi vaka, vara vakna. Tänk om vi skulle se på varje morgon som en påskdagsmorgon, då vi vaknar upp och förnyas genom Kristi uppståndelse och seger. Varje kväll får vi överlämna hela vår dag, hela vårt liv till honom, lägg av oss bekymmer och oro och överlåta oss helt åt honom. Varje kväll övar vi oss i att lämna över vårt liv i hans händer. Så får varje ögonblick i vårt liv och i vår dag en djupare innebörd genom vår djupa relation till honom som ständigt ser på oss med oändlig kärlek. Redan nu anar vi något av evighetens fullhet. Mitt i tidens virrvarr och tjafs lyser det ljus som aldrig skall slockna, påskens ljus. Den eviga kärlekens ljus lyser redan nu upp varje steg vi tar och ger oss kraft och glädje, ögonblick för ögonblick.